Ч. 33. Субота 25 (12) лютого 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — До ситуациї на Угорщині. — Жаданя Русинів в Росиї. — Дальші по дїї в Росиї і російско-японьска війна.

На засїданю палати послів в середу промавляв ще міністер краєвої оборони і доказував, що в інтересї населеня держави єсть, щоби оно завчасу довідало ся о речеци бранки і длятого закон о континґентї рекрутів не треба робити зависимим від подій на Угорщинї. — Пос. Король заявив ся за заведенем дволїтної служби войскової без піднесеня чинного стану армії і без збільшеня коштів. Бесїдник заявив наконець, що рускі посли будуть голосувати против предложеня, позаяк не мають довіря до теперішного правительства, котре не ріжнить ся нічим від своїх попередників. Бесїдник жалував ся на жандармерию і на то, що у войску зле обходять ся з волками. Остаточно закон о континґентї рекрутів ухвалено в другім і третім читаню.

З Будапешту доносять, що плян утвореня переходового міністерства під проводом Даранія розбив ся в наслїдок того, що партия Кошута зробила ухваленє континґенту рекрутів зависимим від попередного ухваленя реформи виборчої, а Даранїй на то не згодив ся. Партия независимости поручила Кошутови вести дальші переговори в справі утвореня коаліцийного кабінету. Трудність лежить в тім, що партия Кошута не хоче підпирати кабінету, котрий опирав би ся на спільности митовій аж до 1917 р. і котрий приняв би заключені тепер угоди торговельні.

І Русини в Росиї зачинають думати о собі та домагають ся верненя їм тих прав народних, які їм належать ся яко народови, а яких позбавив їх давний уряд російский. При тім виступають Русини в Росиї, звані там також Малоросами, з дуже умірними жаданями і зовсїм спокійно, бо розуміють очевидно, що заґонисті поклики і далеко сягаючі жаданя в тяжких хвилях держави не дадуть ся сповнити і не порадно збільшати вже й так величезний заколот в російскій державі. Русини в Росиї — а єсть їх там зверх 27 мілїонів душ — домагають ся передовсїм свободи для рідного слова і ширеня просьвіти в народї на основі рідної мови. Доси, о скілько звістно, вийшли в тім дусї петициї до російского правительства з трох сторін на Руси-Українї, а то з Києва, з Полтави і Одесси. В Києві в часї ювилея нашого писателя Левицкого-Нечуя ухвалено вислати петицию до правительства в справі уживаня руско-українськоЇ мови в книжках і ґазетах та зажадано знесенє указу з 1876 р., заказуючого уживати руско-українськоЇ мови у всїх творах наукових. Тепер же, як доносить „Кієвск. Старина“, ухвалило земство полтавскої ґубернії: 1) внести подане до властий правительственних, щоби знесено указ з 1876 р., заказуючий друкувати книжки в малорускій мові; 2) видавати ґазету для народу під заголовком: „Лист полтавского земства“, де статї мають бути поміщувані в малорускій мові побіч російскої; 3) домагати ся, щоби до читалень і бібліотек шкільних приймано не лиш книжки в російскій, але й в малорускій мові; 4) розписати конкурс на популярний підручник о рільництві з тим виразним застереженем, щоби рукописи на конкурс можна було надсилати також і в малорускій мові. Але найважнїйша ухвала полтавского земства то слїдуюча: 5) Малорускої мови треба уживати не лиш до помочи при науцї в школї, але й учити єї на рівнї з російскою, позаяк побіч взглядів чисто педаґоґічної натури, отже улекшеня науки при помочи рідної мови, приходять в сїм случаю ще й взгляди морально-виховуючої натури. Ґуберніяльне земство домагає ся длятого від правительства: введеня до шкіл малорускої

19

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

Між тим в каютї заставив кухар на столї снїданє — як все і без виїмку яйця зі смаженою солониною — а запах горячих страв робив душний воздух в малій комнатї ще тяжшим і прикрійшим. Больдок анї не поглянув на стіл, лише перейшов просто до другої каюти. Гарді і Адамс перервали свою працю; они стояли перед своєю уратованою з напів піднесеними руками, наслухуючи з найбільшим напруженем. Якийсь звук, тихий як зітханє, доніс ся до уха Больдока.

Ґарді обернув ся, побачив капітана і шепнув:

— Она віддихає!

Поволи, дуже поволи відбувало ся то повертанє до житя; снїданє було вже давно зимне і стало не до їдженя, заки незнакома правильно віддихачи, хоч ще в безпамятнім станї, лежала в кої.

— Отже она не була цїлком утоплена — замітив командант, коли всї три мужчини стояли приглядаючись свому удачному дїлу.

— Здаєть ся — відповів офіцир; по єго голосї можна було пізнати, як дуже утомила єго та тяжка праця.

— Клубок уратував їй житє — говорив Больдок дальше, беручи з шафки звинене полотно і близше оглядаючи єго. — Але оно чортівски зручно зроблене; погляньте! Той узол в серединї мусїв виповняти цїлі уста. То дві носові хустини зшиті разом умисне в тій цїли. А ось і якесь імя на кінчику — імя! Як він називає ся?

Всї три стулили голови, похиливши ся над кінцем хустини. Легко було відчитати вишивані букви; властитель називав ся Дік Кольдвель.

— То висушимо і сховаємо — сказав Больдок. — Оно може нам бути помічним, аби завести на шибеницю чоловіка, котрий не має права жити в сьвітї, де живуть моряки.

— Для мене єсть загадкою, що она не вирвала клубка з губи, коли мала вільні руки — відозвав ся Адамс.

— То доказує — відповів командант — що она була омлїла, коли єї кидано у воду. Але треба признати, що то хороша женщина.

Приступив до кої і приглядав ся їй. На єї перед тим білих устах появила ся рожева краска. Єї лиця були все ще білі як віск, очи, перед тим напів отверті, в котрих видко було лиш білко, тепер замкнули ся. Довге, чорне, мокре волосє лежало в неладї на подушцї і покривалї.

— Як мене тут бачите — відозвав ся капітан придавленим голосом, обертаючи ся з сияючим лицем до обох других — як мене тут бачите, за всї грошї, які я до моєї послїдної хвилї житя можу ще заробити, не віддав би я пережитої нинї події і не хотів би утратити спомину нинїшного хорошого ранка!

XIII.

Оповіданє панни Манзель.

Було около третої години по полудни. Командант Больдок проходжував ся по покладї сюди і туди, задержуючись часто, аби крізь щілину заглянути до каюти. Бриґ плив свобідно своєю дорогою. Океан розпростирав ся в глубокім мовчаню, простір аж до найдальшого місця овиду видавав ся такий безмежний, як дорога до неба. Больдок прислухував ся ударам линов о звисаючі вітрила, глядів з невдоволенєм на море і саме наміряв зійти на долину до каюти, коли з неї виринула стать Ґардї'ого.

— Ну? — спитав командант з напруженою цїкавостию.

— З'їла зупу і випила трохи шері — звучала відповідь; — менї здаєть ся, що небезпечність вже минула.

— Чи она при розумі?

— Цїлковито.

— Слава Богу! А як говорить — гадаю, як висловлює ся?

— Як дама.

— Ви питали єї о що?

— Я не хотів собі на те позволити; гадав, що то треба вам полишити.

— Чи она має вже на стілько сил, аби коротко розмовити ся? Що? Як гадаєте?

— Спробовати можна — відповів офіцир вагуючись, як чоловік непевний свого.

— Она чей нїчо не буде мати против то-

мови і то у всїх клясах шкіл народних. 6) Постановлено підперти материяльно проєкт повітового земства в Залотоноші — виставленя в Київі памятника Тарасови Шевченкови. — Подібне жадане поставив п. Зелений в одеский радї громадскій. Статистика показує, що корепне населенє Одеси творять Русини, котрих єсть там 50.000 і що на передмістях жиють переважно самі Русини. В виду того п. Зелений домагає ся знесеня окружника забороняючого дїтий учити в рускій мові. Руска мова має бути викладова у всїх школах, так само и підручники шкільні мають бути рускі, а наука російскої мови має бути предметом обовязковим.

Через Париж доносять з Петербурга, що там страйк робітників прибрав знов великі розміри і що загальне положенє стало ся дуже грізне. В одній фабрицї прийшло до бійки козаків з робітниками; 600 робітників кинуло ся на 120 козаків з криком і свистом. Козаки зачали бити нагайками, але жінки кинулись на козаків, зловили конї за узди і стягали козаків з коний, а мужчини тимчасом кидали на козаків камінєм. Козаки лиш з великим трудом вирвали ся з тої халепи. Борба тревала 20 мінут. Підчас розрухів убито двох робітників, а ранених єсть дуже богато. Вчера вечером розійшла ся була на біржи в Берлинї чутка о якімсь новім замасї в Петербурзї, але потверджeня тої чутки нема й доси.

З Петербурга, Берлина і Парижа доносять рівночасно, що на Кавказі вибухла формальна революция. В Батум настала анархія. Управа міста єсть в руках повстанців. Російскі резервісти симпатизують з Вірменами і не хотять стріляти до народу. Провізоричне правительство революцийне арештувало власти войскові і полицийні і опанувало правительственні будинки. В Парижи одержали вість, що ситуация в Кутаі, Потї і Батумі стає щораз грізнїйша. Ґубернатора і урядників увязнено. Кораблї з Одеси, Марсилїї і австрийского Льойда не заїзджають до нїякого кавказкого порту.

Як би для відміни заперечують тепер рішучо всїм чуткам о мирі межи Япанією а Росиєю. Здає ся, що справа мира була з котроїсь сторони порушена, а чутка о тім була пущена умисно, щоби вивідати загальні погляди, а може навіть і приготовити публичне мнїнє в Росиї і Япанії; бо дивно виглядає, длячого відразу з такою певностию появила ся чутка о мирі, а навіть подано условя з обох сторін. На звістні вже условя зі сторони Росиї мала Япанія поставити слїдуючі: 1) Манджурия має бути цїла звернена Хінї і отворена для межинародної торговлї; — 2) Порт Артур позістає при Япанцях: — 3) Корея має стояти під протекторатом Япанії; 4) всї російскі кораблї воєнні, стоячі в неутральних портах, мають бути видані Япанцям; — 5) Росия заплатить Япанії відшкодоване у висоті дїйстних коштів, а Япанцї задержать Владивосток аж до заплаченя відшкодованя в двох ратах; — 6) Сахалїн буде відданий Япанцям. — Тепер же й з япаньскої сторони заперечують сю чутку, а так само и чутку, що Цїсар Франц Йосиф підняв ся посередництва.

Новинки.

Львів, дня 24-го лютого 1905.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Мінїстер зелїзниць іменував д-ра Стеф. Моссору, зелїзничого секретаря і заступника начальника відділу правничого і адмінїстрацийного в дирекциї в Станиславові, начальником того відділу: інспектора Івана Виткевича, начальника варстатів в Стрию, начальником варстатів у Львові: старшого комісаря будівництва Кароля Плехановского в Станиславові контрольором консервациї в Станиславові. — Безплатним волонтарем на стациї в Чорткові став Володисл. Павойский.

— **Духовні вправи** (реколекциї) для сьвящеників, відбудути ся у Львові в днях 6, 7, 8, 9 і 10 марта с. р. Зголошувати ся треба до о. Я. Левицкого, пл. сьв. Юра ч. 5 найдальше до 5-го марта. Цїле удержанє буде стояти 8 К. Замісцеві будуть приміщені в домі при ул. Петра Скарги ч. 6. — Перша наука буде дня 6-го марта о год. 6-ій вечером.

Огні. З Яворова пишуть: Дня 21-го с. м. навістив грізний пожар другий раз в сім роцї велике яворівске передмістє. Сим разом вибух пожар около 1-ої години по півночи в однїй стодолї коло промислової школи і до кількох мінут обхопив 5 будинків і один мешкальний дім, власність міщан. Всьо згоріло до крихти. Лише з великим трудом удало ся огонь спинити. Шкода лиш в незначній части обезпечена, виносить около 6000 корон. Причина огню після всякої імовірности підпал. — В Гавриляках коло Городенки знищив огонь сими днями 9 селяньских загород. Шкода обчислена на 11.000 корон. — З Угнова пишуть: В громадї Ульгівок погоріло оногди 36 селяньских загород. Шкода в значній части обезпечена виносить звиж 50.000 корон.

— **Торговля людским товаром.** Перед карним трибуналом у Відни ставав оногди 40-лїтний шлюфар Яков Фінєцуґ, обжалований о злочин уведеня або просто торговлю дївчатами. Фінєцуґ обіцяв малолїтним дївчатам добрі посади кельнерок, а звабленї в той спосіб дївчата діставали ся до публичних домів, де жили в справдїшній неволи. Батько одної такої дївчини, швець Емануїл Крокус зі Львова, оповідав, що єго доньку, робітницю з фабрики цигар, звабив до Відня Фінєцуґ, обіцюючи їй добру посаду служниції. З Відня вислав єї до Пищан, де замість до служби, дістала ся до публичного дому. Там просто єї замкнено і держано як невільницю. Батько дістав з Пищан анонїмний лист з донесенєм, де перебуває єго донька. Крокус удав ся до полициї о поміч, але показало ся, що дївчину з Пищан продано за 200 К до публичного дому в Тирнаві, а звідтам за 500 К до Загребу. В Загребі дістала ся до шпиталю, а коли з него вийшла, пропала

го, що я їй представлю ся? — спитав комендант несьміло, немов би соромив ся.

— Ах, бідна! Що має робити? Того чей не можна оминути — відповів Гарді. — Правда, їй було би инакше, колиби мала зачесане волосє і яке одїнє. Взагалї мусимо поважно над тим подумати, як єї прибрати, коли має полишити ся на нашім кораблї.

— А як она була одїта, коли єї перенесено на корабель? — питав командант.

— Не було того богато; нічний плащ, який можна буде ще цїлком добре ужити, коли висхне і така річ з фляпелї, що они називають спідницею.

— Знаю — сказав командант з мудрим видом — то добра і пожиточна одїж для женщин. Впрочім мусить якось помогти собі. Надію ся, що стрітимо який корабель, на котрім будуть женщини, що могли би нам помогти. Тепер піду познакомити ся з нею.

Він зібрав цїлу свою відвагу і зійшов сходами на долину. Але коли там прийшов, обняв єго таки якийсь страх. Він був старим паробком, провів більшу часть свого житя на мори, знав про женщини і їх прикмети дуже мало і чув ся все якимсь нервовим і несьмілим в їх товаристві. Поволи наблизив ся тепер до двериий каюти, в котрій лежала незнакома і майже наляканий подав ся пазад, коли стрітив погляд великих, чорних очий. Молода женщина прийшла вже на стілько до себе, що хоч вже трохи блїда, виглядала все таки знов сьвіжо. Она була цїлком обвинена коцом, так що лиш єї голову було видко. Офіцир пробовав вправдї осушити єї волосє, але без великого успіху; все ще лежало оно як сувої вужа на подушці і раменах. Командант поклонив ся; молода женщина відповіла на поклін усьміхом.

— Я, панї, командант того корабля — сказав; — називаю ся Больдок і належу до королївскої маринарки. Позвольте, аби менї вільно було спитати о ваше здоровлє.

— Дякую вам — відповіла дївчина. — Менї значно лїпше і на завтра буду на певно цїлком здорова.

— Тїшить мене то — відповів — але ще більше тїшить мене, що ми мали щастє ратувати землячку, як пізнаю по вашій бесїдї. Ви лиш чудом удержали ся при житю!

Він сїв.

— Менї то всьо видає ся як сон — сказала дївчина тихо.

— Чи можете собі пригадати, як всьо стало ся?

— Ох так — відповіла она — цїлком добре, цїлком добре. — На єї лици проявив ся великий страх. — Ах Боже, то було страшенне! Так немилосердне, так чортівски люте! — Маю вам оповісти?

— Прошу — то єсть, коли лиш чуєте в собі досить сил — сказав командант.

— Але насамперед хотїла би я знати, на якім я кораблї і на якім мори ми тепер находимо ся?

— Ви на покладї помірового корабля; именно є то бриґ „Воллеслей“, належить до Сідне і єсть власностию правительства. Я єго командант. Ми находимо ся тепер на виправі на Тихім Океанї, аби означити положенє деяких мілких місць, підводних скал і коралевих раф, що в послїдних часах богато шкоди наробили многим кораблям, бо нема їх назначених на картах. Тепер ми о яких чотирнайцять днїв дороги від Сідне.

Она слухала уважно; єї хороші темні очи зраджували повне зрозуміне.

— Я називаю ся Марґарета Манзель — почала она тепер. Больдок поклонив ся. — По званю я ґувернантка — говорила дальше — і яко така приїхала перед двома лїтами до Австралїї в надїї, що найду там лїпший заробок як дома. Однако я завела ся, зробила богато сумних досьвідів і тому перед двома тиждями виїхала я назад до Анґлїї, а то на покладї корабля „Квін“.

— Знаю — притакнув Больдок — барка. Капітан називає ся Бензон. Знаю обоє.

— Між подорожними — оповідала дальше панна Манзель — було десятьох панів; они становили більшість каютових подорожних. Від першої хвилї видали ся они менї підозрілими, страшними; я не уміла собі пояснити, длячого, але они видавались менї підозрілими і я мимохіть мусїла звертати на них увагу, чи хотїла чи нї. Гадка, що они прийшли на корабель з якимсь нечистим, злочинним а з гори уложеним наміром, не могла вибитись менї з голови. Я вскорі замітила, що и капітан підозрівав тих людий, однако не мав против них нїякого доказу. Один з них, зі всхідним виглядом лиця, чоловік понурий і грубий, був для мене особливо осоружний; називає ся Дік Кольдвель.

— А! — скрикнув командант таким голосом, немов би він добув ся з глубини єго душі.

— Що таке? — спитала панна Манзель, підносячи голову.

— Прошу, говоріть дальше — сказав Больдок.

— Другий називав ся Марк Девенїр, великий, неповоротний, небезпечний чоловік. За провідника тих десятьох людий уважала я все капітана Трольопа, хоч той здогад не був властиво нічим підпертий. Они всї були дуже осторожні; спершу видавало ся, що они для себе цїлком чужі, а їх розмова при столї вела ся все про найрівнодушнїйші речи. Одної ночи розбито скриню з оружєм і випорожнено єї.

— Ого! — скрикнув командант, отвираючи широко очи.

— Так — сказала панна Манзель. — Можете собі подумати, який страх викликала між нами та вість. Капітан Бензон велів перешукати всї комірки і каюти, але не знайдено нїчого. Чи чули ви коли що такого?

— Нїколи! — відповів Больдок. — То видаєсь менї найнезвичайнїйшою історией, яка коли на мори лучила ся!

без сліду. Подібна судьба стрінула цілий ряд инших дівчат, котрі дістали ся в руки Фінеґана. Суд засудив его на 8 місяців вязниці та видалене з краю.

— **Убийчі поїзди.** В деяких околицях Америки перерізує зелізничий шлях непроходимі джунґлї, а зелізниця їде инакше якою алеєю з густих дерев оповитих ниючими ростинами. Ростинність буває там така буйна і так скоро розвиває ся, що стала би грізною запорою для зелїзничого руху, коли би єї не усувано. В тій цїли що місяця або рідше, після потреби, їде шляхом окремий поїзд зложений з кількох возів і зливає землю по боках шляху мішаниною аршенику з салїтрою, від чого ростинність гине.

Телеґрами.

Відень 24 лютого. Є. Вел. Цїсар санкціонував ухвалу сойму галицкого зміняючу уступ „с" арт. 5 закон з 22 червня 1867 р. о викладовій мові в школах народних і середних в Галичині, а також і закон ухвалений соймом о краєвій Раді шкільній.

Будапешт 24 лютого. Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Відня: Ґр. Юлїй Андраші, котрий прибув тут вчера вечером, буде нині о 1 годині на авдиенциї у Цїсаря і зложить звіт о своїх переговорах з проводирями партий.

Баку 24 лютого. В місті настав спокій, але розʼяренє викликане послїдними подіями есть ще велике. Богато людий виїздить з міста. Майже всї склепи належачі до Вірмен замкнені. Банки вчера під охороною войска отворено. Духовеньство старає ся успокоїти людий. В Баку і сусїдних місцевостях підчас розрухів убито або зранено богато людий. В декотрих случаях поубивано цїлі родини.

Петербург 24 лютого. Вел. кн. Єлисавета (вдовиця по Серґію) іменована шефом 5 полку ґренадирів в Києві.

Петербург 24 лютого. В наслїдок дневного приказу Великого князя Володимира поставлені перед военний суд з причини звістної події підчас йорданьского водосьвятя капітан Давидов, підполковник Голозов і трох підофіцирів.

Батум 24 лютого. Вчера вечером було тут кілька нападів розбишацких. У варстатах російского товариства пароходної плавби роботу застановлено. Патрулї ходять улицями міста. З обави, що розрухи повторять ся, ґарнізон скріплено. Жителї міста дуже пригноблені. В Адясін, о 40 верств від Батума вибухли розрухи; 2000 магометан запротестувало против заведеня адміністрацийного заряду, що вимагає великих коштів. Богато Турків покидає місто. Турецкий консуль помагає їм при тім.

Харків 24 лютого. Часописи вчера не вийшли.

Слабий усьміх утоми відбив ся на чертах молодої дівчини.

— Спічніть трохи — сказав командант встаючи з свого сидженя. — Я сейчас верну.

Скоро перейшов до своєї каюти, виймив з одної шафки фляшку мадери, налив до склянки, вернув з нею назад і подав єї молодій дамі, котра однако з легко зрозумілих причин не могла своїх рук витягнути з під коца. Больдок зрозумівши скоро положенє, стояв безрадний і заклопотаний перед нею, держачи в піднесеній руці склянку і перехилюючи єї відповідно до рухів корабля. А панна почервонївши, кусала свої уста і не знала в своїм заклопотаню, де має подїти очи.

— Тут є лиш один вихід — відозвав ся старий моряк коротко. — Позвольте, панї.

Він укляк, підсунув ліву руку ніжно під єї голову і приткнув відтак склянку до єї уст. Напиток очивидячки покріпив єї. Вдоволений своїм ділом сїв знов на свою скриню, а панна Манзель почала дальше оповідати:

— То мусїло бути вчера вечером — хоч я, що правда, не певна того. Знаєте, як довго могла я бути у водї, коли ви мене виратували?

— Після гадки моїх людий не дуже довго: лиш кілька годин.

— Отже то було вчера вечером около десятої години. — Она оповіла тепер, що вже читатель знає, як она, аби охолодити ся, сїла собі коло великого машту і як в наслїдок того підслухала Патрика Вестона і Діка Кольдвеля і так дізнала ся о тайні звістної десятки. — Я була незвичайно налякана — оповідала. — Відвага і бистроумність не були нїколи моєю сильною стороною. Я гадала, що ті розбишаки на місци мене убють, скоро довідають ся, що їх намір зраджений. Я питала себе, чи маю іти до капітана Бензона і сейчас єму всьо сказати. Але що, як би він не увірив? Або коли-б він нїчого не зробив і спокійно ніч перевів? Або коли би мимо мого сьвідоцтва не можна було нїчого зробити розбишакам і они все таки здобули-б корабель? Аж тоді була я погублена. Я зайшла до моєї комірки, аби зібрати мої гадки і ждати до рана. Чи так було добре, капітане Больдок? Або чи я повинна була инакше зробити?

— Ви повинні були не вагуючись пійти просто до капітана — відповів командант. — Его обовязком було би тоді вас охоронити. А далчого би він не мав вам вірити? Розбитє і обрабованє скрині з оружием та ваше зізнанє було аж надто достаточною причиною, аби оправдати всяке насильство супротив тих десятьох розбишаків.

— Они впрочім мусїли побачити, що я сиділа за маштом і підслухала їх.

— Дуже імовірно — згодив ся Больдок.

— Не знаю, яка то могла бути година — оповідала молода дівчина дальше — коли нараз хтось тихо застукав до дверий моєї комірки. Я лежала в кої, але не спала. Моє збентеженє не давало менї спати, а найлекший шелест лякав мене. Бо я все гадала, що ще сеї ночи розбишаки заволодіють кораблем. На стуканє спитала я, хто то і чого хоче. „Я, прошу панни — відповів притишений голос — Трікель, послугач. Капітан Бензон просить вас, аби ви сейчас прийшли до его каюти. Він конче мусить з вами поговорити." — То візванє злучила я сейчас з тим, що підслухала; в поспісї не розважила я, що він о тім не може нїчо знати. Я встала, закинула на себе нічний плащ і отворила двері. В тій самій хвили мене вхоплено і заткано менї уста. Я пробовала боронити ся, але не довго, бо вскорі стратила сьвідомість і обудила ся знов аж тут під вашою печаливою опікою. Нехай вам Бог заплатить за те, що ви менї доброго зробили — закінчила панна Манзель зворушена.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руської, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного. Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·2	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руської, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
2·45	10·50	„ Рави руської, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером. з білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. . в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).